

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกในยุคปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และมีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว สังคมโลกเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ จำเป็นอย่างยิ่งที่แต่ละประเทศจะต้องปรับตัวให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งต้องเตรียมพัฒนาในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543, 1) ประเทศต่างๆ ในโลกจึงให้ความสำคัญเรื่องคุณภาพการศึกษา เพราะเชื่อว่าการศึกษามีคุณภาพจะทำให้ประเทศพัฒนาต่อไปได้ การพัฒนาคนจึงต้องจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับ (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2548, 3) ที่กล่าวว่า “คนมีคุณภาพเป็นปัจจัยสำคัญของความสำเร็จในการพัฒนาทั้งปวง” โดยเห็นได้จากการที่กำหนดในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 81 ที่ระบุว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้ คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์” จากสาระบัญญัติดังกล่าวได้มีการตรากฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เป็นกฎหมายทางการศึกษามีเอกภาพ มีประสิทธิภาพและการกระจายอำนาจ รวมทั้งกำหนดมาตรฐานและการประกันคุณภาพทางการศึกษา

ปัจจุบันสภาพการศึกษาของไทย เป็นการศึกษาที่สร้างความอ่อนแอทางสติปัญญา สร้างคนที่ขาดความรู้ ในการสร้างความรู้ คิดไม่เป็น ทำอะไรไม่เป็น จากการศึกษาพบว่าผู้จบการศึกษาในแต่ละระดับของหลักสูตรมีคุณภาพไม่เป็นที่พึงพอใจของสังคม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียยังไม่เชื่อมั่นศรัทธา และยอมรับในคุณภาพการศึกษา ความไม่เท่าเทียมกันในคุณภาพการศึกษาขาดระบบการประเมินมาตรฐาน ขาดแรงจูงใจให้โรงเรียนมีการพัฒนา (สมศักดิ์ คลประสิทธิ์, 2542, 1) การประกันคุณภาพจึงเป็นมาตรการที่จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นและแก้ไขปัญหาที่กล่าวมาได้

การประกันคุณภาพมีแนวคิดอยู่บนพื้นฐานของการ “ป้องกัน” ไม่ให้เกิดการทำงานที่ไม่มีประสิทธิภาพและผลผลิต ไม่มีคุณภาพ ตามหลักการการบริหารการประกันคุณภาพภายในเป็นกระบวนการบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ต้องการ ถ้าพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ

และการตรวจสอบคุณภาพ จะเห็นว่ามีผลสอดคล้องกับหลักการบริหารที่เป็นระบบครบวงจร (PDCA) ซึ่งประกอบด้วย การร่วมกันวางแผน (P) ร่วมกันปฏิบัติตามแผน (D) ร่วมกันตรวจสอบ (C) และร่วมกันปรับปรุง (A) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543, 8-10)

กระทรวงศึกษาธิการ (2542, 2-4) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องมีการประกันคุณภาพการศึกษา ไว้ดังนี้

1. ผู้จบการศึกษายังไม่มีคุณภาพในระดับที่สังคมพึงพอใจ
2. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการจัดการศึกษา ยังไม่สามารถเข้าไปตรวจสอบการจัดการศึกษาได้อย่างสะดวกและทั่วถึง
3. โรงเรียนต่างๆ นำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่เท่าเทียมกันตามมาตรฐานกลาง
4. ขาดมาตรฐานที่กำกับให้โรงเรียนดำเนินการพัฒนาคุณภาพ การจัดการเรียนการสอนตามแนวทางการใช้หลักสูตรให้ได้ผลสำเร็จอย่างจริงจัง
5. ขาดแรงจูงใจและการเสริมแรง เพื่อยกย่องให้เกียรติ ให้รางวัลแก่บุคลากรในโรงเรียนที่มีผลการปฏิบัติงานสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน
6. ความสามารถของนักเรียนไทยไม่อาจเทียบกับมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียนชาติอื่นๆ ได้

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับ พิสนุ พงศ์ศรี (2550, 178-179) ซึ่งได้สรุปสาเหตุสำคัญที่จำเป็นต้องประกันคุณภาพ ดังนี้

1. คุณภาพทางด้านความรู้ของผู้เรียนต่ำ ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับต่างๆ มีคุณภาพด้านความรู้ไม่เป็นที่น่าพอใจ ต้องได้รับการแก้ไข
2. คุณลักษณะด้านอื่นๆ เช่น คุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผิดๆ ขาดความรับผิดชอบ และขาดความอดทน ทำให้เยาวชนซึ่งเป็นกำลังสำคัญของชาติ เป็นผู้อ่อนแอกว่าสภาพที่ควรจะเป็น
3. กระแสโลกในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ในลักษณะทวีคูณ ผลการเปลี่ยนแปลงสูง โดยใช้เวลาน้อยลงเรื่อยๆ ทุกประเทศจึงต้องปรับตัว พร้อมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลกมากขึ้น
4. ความสามารถในการแข่งขันต่ำ พบว่าการแข่งขันเชิงวิชาการระดับภูมิภาคประเทศไทยได้อันดับเกือบท้ายสุด หรือผลการสอบโทเฟล (TOEFL) ก็มีคะแนนต่ำเกือบที่สุดในภูมิภาค

การตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาเป็นหัวใจของการประกันคุณภาพในสถานศึกษา (กรมวิชาการ, 2544, 20) เพราะเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ใช้บริการทางการศึกษาที่เป็นผู้รับโดยตรง ได้แก่ ผู้เรียน ผู้ปกครอง และผู้รับบริการทางอ้อม ได้แก่ ประกอบการประชาชน สังคม ดังนั้นการดำเนินงานของสถานศึกษาจะมีประสิทธิภาพและทำให้ ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนด จะต้องมีการตรวจสอบและทบทวนประสิทธิภาพการดำเนินงานของโรงเรียนว่าวิธีต่างๆที่กำหนดไว้ในแผนมีการนำไปปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติแล้วบรรลุตามเป้าหมายในเวลาที่กำหนดหรือไม่ เพราะเหตุใดจะต้องปรับเปลี่ยนอย่างไร เพื่อดำเนินการให้บรรลุ เป้าหมาย ขอบข่ายการตรวจสอบและทบทวน เน้นการประเมินตนเองของสถานศึกษาอย่างเป็นระบบ ดำเนินการอย่างต่อเนื่องโดยความร่วมมือของบุคลากรในสถานศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน ซึ่งสะท้อนให้เห็นเป้าหมาย จุดเน้นและทิศทางการพัฒนาสถานศึกษา จะทำให้สถานศึกษาได้วิเคราะห์ตนเอง เพื่อทราบความก้าวหน้า จุดเด่นและจุดด้อย อันจะนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาและตรวจสอบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด (กรมวิชาการ, 2544, 8)

สถานศึกษาทุกแห่งจึงต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 47 ให้มีระบบประกันคุณภาพ การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วยระบบประกันคุณภาพภายใน ระบบประกันคุณภาพ ภายนอก และมาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษาและให้ถือว่า การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประเมินจากการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543, 3)

อย่างไรก็ตามสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ปัจจุบันพบว่า สถานศึกษาไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ดำเนินการไม่ต่อเนื่องและไม่ครบกระบวนการทำงานแบบ P-D-C-A ทำให้เกิดปัญหาในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ไม่เกิดแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็กหรือโรงเรียนที่มีนักเรียน 120 คนลงไป ซึ่งนับวันจะมีจำนวนมากขึ้น ส่วนใหญ่จะกระจายอยู่ในชุมชนชนบท ทั้งเป็นที่รองรับนักเรียนที่ผู้ปกครองไม่ประสงค์ หรือไม่มีปัจจัยที่จะส่งให้ไปเรียนไกลบ้านเป็นเสมือน “ที่พึ่งทางการศึกษา” ของครอบครัว ชนบท แต่โรงเรียนขนาดเล็กมักเป็นเป้าหมายของการยุบรวมเพื่อลดจำนวนให้น้อยลง เพราะต้องใช้ ทรัพยากรสูงในการพัฒนาให้มีคุณภาพ และเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนตามความจำเป็น ทำให้คุณภาพการศึกษาไม่ได้มาตรฐาน ในปีการศึกษา 2550 มีโรงเรียนขนาดเล็ก 13,184 แห่ง ให้การศึกษาแก่นักเรียนประมาณ 900,800 คน โดยมีครูทำงานในโรงเรียนประมาณ 72,300 คน คิดเป็นอัตราส่วนที่สูงถึง 1 ต่อ 13 ซึ่งสูงกว่าอัตราที่หน่วยงานกลางของรัฐตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 1 ต่อ 25 ในขณะเดียวกัน

การประเมินมาตรฐานภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ในรอบแรกได้พบว่า ร้อยละ 66.67 ของโรงเรียนขนาดเล็กอยู่ในระดับมาตรฐานพอใช้ หรือควรปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, 1)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 มีโรงเรียนจำนวนทั้งหมด 231 โรงเรียน เป็นโรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 86 โรงเรียน โรงเรียนบ้านไสโป๊ะก็เป็นหนึ่งในโรงเรียนขนาดเล็ก ที่ตั้งอยู่ในหมู่ที่ 1 ตำบลแก้วแสน อำเภอนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 เมื่อวิเคราะห์คุณภาพทางการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ต่ำกว่านักเรียนจากโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ และมีนักเรียนในสัดส่วนที่ต้องปรับปรุงสูงกว่าในทุกช่วงชั้น และผลการประเมินคุณภาพภายนอกครั้งแรกอยู่ในระดับมาตรฐานพอใช้ ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กเห็นว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทราบว่า ปัจจุบันโรงเรียนบ้านไสโป๊ะ ซึ่งมีบริบทที่แตกต่างไปจากโรงเรียนขนาดอื่นๆ ได้ดำเนินการตามระบบประกันคุณภาพภายในอยู่ในระดับใด เพื่อนำข้อมูลสารสนเทศ และผลของการประเมินมาใช้วางแผนปรับปรุง พัฒนางาน ตลอดจนเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจแก่ผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ครู กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครอง ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการส่งเสริม สนับสนุน และช่วยเหลือ ให้โรงเรียนได้พัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และพร้อมรับการประเมินคุณภาพภายนอกในรอบสอง ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กจึงสนใจที่จะศึกษาการประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโรงเรียนบ้านไสโป๊ะ โดยใช้กรอบการประเมินตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546 ว่าได้ดำเนินการเป็นไปตามระบบและกลไกการประกันคุณภาพ มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโรงเรียนบ้านไสโป๊ะ ตามกรอบกฎกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546

ขอบเขตของการวิจัย

การประเมินครั้งนี้เป็นการประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโรงเรียนบ้านไส โปะะมี
ขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน ครู 7 คน รวมทั้งหมด
8 คน

2. ประเด็นในการประเมิน

2.1 ประเด็นการประเมิน ได้แก่ ประเด็นการประเมินตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546 ประกอบ
ด้วย 8 ด้าน ได้แก่

- 2.1.1 การจัดระบบบริหารและสารสนเทศ
- 2.1.2 การจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 2.1.3 การพัฒนามาตรฐานการศึกษา
- 2.1.4 การดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 2.1.5 การตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา
- 2.1.6 การประเมินคุณภาพการศึกษา
- 2.1.7 การรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี
- 2.1.8 การผลจระบบประกันคุณภาพการศึกษา

ระยะเวลาในการประเมิน ตลอดปีการศึกษา 2550 ตั้งแต่ วันที่ 16 พฤษภาคม
2550 ถึง วันที่ 31 มีนาคม 2551

นิยามศัพท์เฉพาะ

การประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโรงเรียน หมายถึง การประเมินตนเองโดย
ผู้บริหารสถานศึกษาและครู ตามประกาศกฎกระทรวง ว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกัน
คุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา พ.ศ.2546 ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่าง
ต่อเนื่อง ประกอบด้วย การจัดระบบบริหารและสารสนเทศ การพัฒนามาตรฐานการศึกษา การจัดทำ
แผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา การดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา การตรวจสอบและ
ทบทวนคุณภาพการศึกษา การประเมินคุณภาพการศึกษา การรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี
และการผลจระบบประกันคุณภาพการศึกษา

การจัดระบบบริหารและสารสนเทศ หมายถึง การจัดระบบ โครงสร้างการบริหารจัดการ ระบบการจับเก็บข้อมูลเป็นหมวดหมู่ เพื่อสะดวกในการค้นหา ประกอบด้วย การจัดองค์กร โครงสร้าง การบริหารงาน โดยกำหนดขอบข่าย ภาระงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ ผู้รับผิดชอบชัดเจน ดำเนินงาน ตามนโยบายและแผนงาน มีการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศครอบคลุมเพียงพอ ถูกต้องตรงกับความต้องการเป็นปัจจุบันทันต่อการใช้งาน มีการนิเทศ ติดตาม ประเมินผล รายงานผล และนำผลไปใช้ ในการบริหารและปรับปรุงพัฒนางานอย่างเป็นระบบ

การพัฒนามาตรฐานการศึกษา หมายถึง การกำหนดมาตรฐานระดับสถานศึกษาให้ เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน บริบทของสถานศึกษา ท้องถิ่น และมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล ทบทวนมาตรฐาน ตลอดจนความต้องการของโรงเรียน ชุมชน เพื่อใช้ในการวางแผน ปรับปรุง พัฒนา กำหนดมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับ เป้าหมายหลักสูตร แนวทางการจัดการศึกษาของโรงเรียน พร้อมเสนอความเห็นขอต่อ คณะกรรมการสถานศึกษา ประกาศใช้เผยแพร่มาตรฐานการศึกษาต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการที่ทุกฝ่ายประกอบด้วยครู ผู้ปกครอง ชุมชน ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย ภารกิจ เป้าหมายและแนวทางพัฒนา คุณภาพการศึกษา สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและบริบทของสถานศึกษา ตลอดจนกำหนด โครงสร้างองค์ประกอบของแผนพัฒนาคุณภาพศึกษาคบถ้วน โดยทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา แผนปฏิบัติการประจำปีและให้ความเห็นชอบ

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการในการดำเนินงาน ตามแผนที่บุคลากรและผู้เกี่ยวข้องได้ร่วมจัดทำแผนอย่างมีระบบ ประกอบด้วย การกำหนดขั้นตอน วิธีการปฏิบัติงาน การแบ่งงาน การมอบหมายงานให้ผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงาน ตามขั้นตอน วิธีการและแผนงานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ แรงจูงใจ ตลอดจนการนิเทศ กำกับ ติดตามตรวจสอบ ประเมินผลและรายงานผล การปฏิบัติงานเมื่อสิ้นสุด โครงการหรือกิจกรรม

การตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการประเมินตนเองของ สถานศึกษาอย่างเป็นระบบ ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ประกอบด้วย การกำหนดกรอบกระบวนการ เกณฑ์การประเมิน แนวปฏิบัติในการรวบรวมข้อมูล โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการประเมิน เก็บ รวบรวมข้อมูล ติดตาม ตรวจสอบ วิเคราะห์ สรุปผลการดำเนินงาน นำเสนอผลการตรวจสอบ ทบทวน รายงานผลการประเมิน เพื่อปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงาน โดยทุกฝ่ายมีส่วนร่วม

การประเมินคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาโดย การจัดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้รับการประเมินผล

สัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ด้วยเครื่องมือมาตรฐานการทดสอบระดับชาติ (Nation Test)

การรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี หมายถึง การแสดงผลการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษาในแต่ละปีว่า บรรลุสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพหรือไม่ ประกอบด้วย กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ แผลผล และนำเสนอข้อมูลจากการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการศึกษา และเผยแพร่ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

การผดุงระบบประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การติดตามความคิดเห็น ความพึงพอใจ ข้อเสนอแนะของผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อรายงานคุณภาพการศึกษาและนำผลสรุปจากการรายงานไปใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ เพื่อพัฒนาบุคลากร ตลอดจนปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา โดยการร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ผู้อำนวยการ โรงเรียน หมายถึง บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารจัดการศึกษาในโรงเรียนบ้านไส โปะะ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

ครู หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียนบ้านไส โปะะ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

ประโยชน์ของการวิจัย

1. สถานศึกษาได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน
2. ผู้บริหาร ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง นำสารสนเทศไปใช้ในการวางแผน กำหนดนโยบายการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และสามารถเตรียมพร้อมรับการประเมินภายนอก
3. ข้อมูลสารสนเทศจากการวิจัยเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานต้นสังกัดในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กต่อไป